

Mijn vrouw Nel Groenendijk en ik zijn rasechte Hitlanders. Ik verhuisde vier keer en woon sinds mijn huwelijk in Hitland onder aan de dijk waar we twee dochters kregen. Mijn vader Andries kwam uit Moordrecht, zijn moeder werkte daar op de steenplaats, als klein kind moest hij mee en werkte daar waarschijnlijk ook en staat op een oude foto bij steenplaats arbeiders. Hij was gehandicapt, zijn voeten stonden naar binnen en had stijve handen. Later kreeg hij geen invalide uitkering. Hij heeft veel beroepen uitgeoefend, zoals pluimveehouder, beroepsvisser, mollenvanger, badmeester in het Hitlandse IJsselzwembad en veerman.

Nel en Teun Stougie

Nel en Teun Stougie in hun moestuin

2e van links, het kind Andries Stougie van 9 jaar moest werken op de Moordrechtse steenplaats met zijn gehandicapte voetjes die naar binnen stonden

DE VEERPONT

Vader was van 1956 tot 1962 veerman op het pontje tussen Hitland en Ouderkerk. Wij woonden toen in het veerhuis langs de IJssel.

De Pont: links Andries Stougie, jongen onbekend, Aaltje Wijnen Rook, Cor Damsteegt-Rook, Chiela Stougie Spruit, Piet Damsteegt

Het oude veerhuis

De vaardiensten waren continu van 's morgens 6 uur tot 23 uur, ook zaterdags en zondags. Toen ik van school kwam om vader te helpen was ik 15 jaar en mocht nog niet werken, dus moest moeder mee als begeleidster. Het oude pontje had 1 cilinder en een 8 pk. motor die aan geslingerd moest worden. Veel mensen kwamen voor de gezelligheid bij de pont om te beurzen (praatje maken). Schuin tegenover de Hitlandse steiger lag, 250 m verder de Ouderkerkse steiger, voorzien van een lamp en een claxon die je met wind niet hoorde.

Wachten en gezellige praatjes maken bij de pont

Wij moesten dus altijd voor het raam zitten en kijken of de lamp brandde als iemand over wilde varen. Bij regen riep mijn moeder de wachtende mensen binnen. In de winter van '56 vroom de IJssel in 3 dagen dicht met 30 cm ijs, daar moesten we planken overheen leggen naar Ouderkerk. Toen het dooide voeren mijn vriend Chris v Wijnen en ik op de pont en stapte ik, als kwajongen van 16, op een grote ijsschots en liet me wegdrijven zodat Chris mij weer oppikte midden op de IJssel. Levensgevaarlijk natuurlijk.

In 1963 reden er auto's over het ijs. Bij dooi kwamen grote ijsbrekers, met punten vooraan, het ijs los maken, dat gaf een dreunend lawaai. We zagen ook rond 1958 de Ouderkerkse molen Hermina verbranden, zelfs onze ruiten waren gloeiend. Ik leerde voor timmerman en werkte later bij het Hoogheemraadschap van de Krimpenerwaard voor wegenonderhoud.

De dichtgevroren IJssel met veel mensen op het ijs

Ijsbrekers op de IJssel met op de achtergrond de molen Hermina die later is verbrand

De steiger met ijs

WATERSNOOD EN STORM

Bij storm kwam de pont bijna niet verder. Bij een westelijke storm kwam het water met vloed zo hoog dat een gedeelte van de loopbrug, de steiger en de wal onder water kwamen te staan. Dan zetten we schragen neer met planken er op. Bij erg hoog water, bijvoorbeeld tijdens storm met springtij, gebruikten we een houten noodsteiger gesitueerd tegen een scheidingmuur met de burens.

Ons onderhuis stond ook regelmatig onder water. Soms onverwacht en dan stond o.a. de wasmachine te zwemmen. Dit was voor de komst van de stormvloedkering.

Ik heb natuurlijk de stormramp van 1 februari 1953 van nabij meegemaakt, ik was toen 12 jaar.

Angstige momenten beleefden we toen, het water stond gelijk met de kruin van de dijk waar je bijna werd afgeblazen door de storm. Het water stond bij ons in de nabijheid van de steenoven de Olifant. De noordwester storm stond gelukkig van de dijk af zodat er vrijwel geen golfslag was en er geen afkalving plaats vond.

Het water stroomde wel door gaatjes beneden in dijk, wij hadden het vermoeden dat het mollengaten waren.

We waren toen nog niet in het bezit van een radio maar ik hoor mijn vader nog zeggen: Wat zal dat in Zeeland een ramp zijn.

SAAMHORIGHEID

De saamhorigheid was groot in het geïsoleerde buurtschapje Ver Hitland binnen Nieuwerkerk, waar ook nog twee steenbakkerijen stonden.

De dijk was nog niet verhard, het Ouderkerkse laantje was de verbinding naar het dorp, niemand had nog een auto.

Rond 1952 kregen we pas waterleiding en elektriciteit. Er was een dam- toneel-, muziek-, biljart-, schutters-, en een toneelvereniging.

Sinterklaasfeest vierden we gezamenlijk met zelfgemaakte cadeautjes. Eerst deden we dit in het oude kerkje van steenbakker Hoogendijk in het buurtje de 'Kersenbogerd', na de afbraak in 1972 kwam de buurtvereniging 'Belang Ver Hitland' in mijn grote schuur voor activiteiten. In 1981 was er fototentoonstelling, de heer Schutter schreef daarna een boekje over Hitland. In 1987 kregen we een stenen buurthuis. We waren erg op Ouderkerk georiënteerd, kinderen gingen daar op school, we kerkten en winkelden daar. Met de bochtafsnijding van de IJssel kwam hier een werkhaven voor schepen. We hielden ook havenfeestjes.

Veel oude huisjes zijn afgebroken en ouderen overleden. We wonen hier fijn, maar ik denk nog vaak aan de gezelligheid van toen.

Het kerkje van Hoogendijk in Hitland

Thijs de veerman nadat hij gestopt was met "overzetten" met de roeiboot. Hij zit hier voor de wagenshuur van steenoven de olifant samen met vrouw Coba, te genieten van de zon. Thijs woonde toen in het huis twee-onder-een-kap huisnummer 309 naast de steenoven. Dit huisje is later samengevoegd met woning 307.